

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1174

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 13 decembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.421. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii, interimar, privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 1.252/2014 pentru aprobarea criteriilor minime de pregătire și perfecționare a personalului navigant maritim român și a sistemului de recunoaștere a brevetelor și a certificatelor de capacitate	2–6
2.653. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.674/2020 pentru aprobarea prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman valabile în România care pot fi utilizate/comercializate exclusiv de farmaciile comunitare/oficinele locale de distribuție/farmaciile cu circuit închis și drogheriile care nu se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sau/și cu Ministerul Sănătății, cuprinse în Catalogul public	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 74 din 18 octombrie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–14
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
7. — Ordin privind amortizorul aferent instituțiilor de credit autorizate în România și identificate drept alte instituții de importanță sistemică (O-SII)	15
386. — Ordin privind publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituții Financiare Nebancare a Societății PHOENIX CREDIT IFN — S.A.	16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 1.252/2014 pentru aprobarea criteriilor minime de pregătire și perfecționare a personalului navigant maritim român și a sistemului de recunoaștere a brevetelor și a certificatelor de capacitate

Având în vedere Referatul Direcției transport naval nr. 28.670/1.137 din 4.10.2021 privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 1.252/2014 pentru aprobarea criteriilor minime de pregătire și perfecționare a personalului navigant maritim român și a sistemului de recunoaștere a brevetelor și a certificatelor de capacitate,

luând în considerare prevederile art. 2 din Legea nr. 157/2005 pentru ratificarea Tratatului dintre Regatul Belgiei, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Irlanda, Republica Italiană, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Republica Ungară, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda, Regatul Suediei, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (state membre ale Uniunii Europene) și Republica Bulgaria și România privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, semnat de România la Luxemburg la 25 aprilie 2005,

în temeiul prevederilor art. 12 lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 63 din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii,

ministrul transporturilor și infrastructurii, interimar, emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.252/2014 pentru aprobarea criteriilor minime de pregătire și perfecționare a personalului navigant maritim român și a sistemului de recunoaștere a brevetelor și a certificatelor de capacitate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 25 august 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 litera m), punctele (vi) și (vii) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(vi) *Codul IGF* — Codul internațional privind siguranța navelor care utilizează gaze sau alți combustibili cu punct de aprindere scăzut, astfel cum este definit în regula II-1/2.29 din Convenția SOLAS, intrat în vigoare în condițiile Convenției SOLAS și publicat prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 707/2016 pentru publicarea acceptării Codului internațional privind siguranța navelor care utilizează gaze sau alți combustibili cu punct de aprindere scăzut (Codul IGF), adoptat de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.391(95) a Comitetului de siguranță maritimă din 11 iunie 2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 13 septembrie 2016;

(vii) *Codul polar* — Codul internațional pentru nave care operează în ape polare, astfel cum este definit în regula XIV/1.1 din Convenția SOLAS, intrat în vigoare în condițiile Convenției SOLAS, în temeiul legii, și publicat prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.404/2016 privind publicarea acceptării Codului internațional pentru nave care operează în ape polare (Codul polar), adoptat de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.385(94) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 noiembrie 2014 și, respectiv, prin Rezoluția MEPC.264(68) a Comitetului pentru protecția mediului marin din 15 mai 2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 975 din 6 decembrie 2016;”.

2. La articolul 2, litera y) se modifică și va avea următorul cuprins:

„y) *ape polare* — apele arctice și/sau zona Antarctica, astfel cum sunt definite în regulile XIV/1.2—XIV/1.4 din Convenția SOLAS;”.

3. La articolul 2, după litera y) se introduce o nouă literă, litera z), cu următorul cuprins:

„z) *stat membru gazdă* — statul membru al Uniunii Europene în care navigatorii solicită acceptarea sau recunoașterea brevetelor, a certificatelor de capacitate sau a documentelor justificative. Atribuțiile de stat membru gazdă sunt îndeplinite de Autoritatea Navală Română, conform competențelor sale.”

4. La articolul 3, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Prevederile prezentului ordin se aplică personalului navigant maritim român care efectuează serviciul la bordul navelor maritime care arborează pavilion român, cu excepția:”.

5. La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Art. 20 alin. (1) se aplică personalului navigant care deține un certificat eliberat de un stat membru al Uniunii Europene, indiferent de naționalitatea acestuia.”

6. La articolul 5, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) ANR emite atestate în forma prevăzută în paragraful 3 secțiunea A-I/2 a Codului STCW în vederea recunoașterii unui brevet, certificat de capacitate, certificat de radiooperator GMDSS sau a unui certificat de absolvire emis în conformitate cu prevederile regulii V/1-1, regulii V/1-2 și ale regulii V/3 și regulii V/4 din Convenția STCW, după verificarea autenticității și valabilității documentelor justificative necesare și în conformitate cu procedura stabilită în art. 20.”

7. La articolul 5, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Atestatele care dovedesc emiterea unui brevet, certificat de capacitate și atestatele care dovedesc emiterea unui certificat de absolvire, în conformitate cu prevederile regulii V/1-1, regulii V/1-2, regulii V/3 și ale regulii V/4 din anexa nr. 1, se emit de ANR numai dacă sunt îndeplinite toate cerințele Convenției STCW.”

8. La articolul 5, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(12) Sub rezerva art. 20 alin. (5), originalul oricărui certificat prevăzut de prezentul ordin este disponibil la bordul navei pe care este îmbarcat titularul acestuia, pe suport hârtie sau în format digital, iar autenticitatea și valabilitatea acestuia pot fi verificate prin procedura prevăzută la alin. (19) lit. b).”

9. La articolul 13 alineatul (1) litera b), după punctul (iii) se introduc două noi puncte, punctele (iv) și (v), cu următorul cuprins:

„(iv) a efectuat un stagiu de ambarcare de 3 luni din totalul precedentelor 6 luni imediat înainte de reconfirmare; sau

(v) a efectuat un stagiu de îmbarcare aprobat la bordul navelor maritime, îndeplinind atribuțiile corespunzătoare certificatului deținut, pe o durată de minimum 3 luni, pe o funcție supranumerică, în plus față de cei angajați pe aceeași funcție cu responsabilități alocate, sau pe o funcție de ofițer, imediat inferioară celei pentru care certificatul deținut este valabil, în perioada imediat anterioară preluării funcției pentru care este valabil certificatul.”

10. La articolul 13, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (12), cu următorul cuprins:

„(12) Posesorii certificatelor de capacitate de marinar, motorist și timonier cu un stagiu de minimum 12 luni în ultimii 5 ani la bordul navelor maritime-portuare, efectuat pe baza certificatelor de marinar maritim-portuar, motorist maritim-portuar și timonier maritim-portuar, pot reconfirma certificatele de capacitate maritime deținute prin prezentarea adeverințelor de promovare a cursurilor obligatorii așa cum sunt prevăzute în anexa nr. 3.”

11. La articolul 20, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) ANR recunoaște documentele emise de o autoritate competentă dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene pe suport hârtie sau în format digital în conformitate cu prevederile alin. (11) și (12).”

12. La articolul 20, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) ANR recunoaște certificatele de competență eliberate de un alt stat membru sau certificatele de aptitudini eliberate de un alt stat membru comandanților și ofițerilor în conformitate cu regulile V/1-1 și V/1-2 din anexa nr. 1, prin atestarea certificatelor respective pentru a confirma recunoașterea acestora. Atestatul care confirmă recunoașterea se limitează la capacitățile, funcțiile și nivelurile de competență sau de aptitudini specificate în certificatul respectiv. Atestatul este eliberat numai dacă au fost îndeplinite toate cerințele Convenției STCW, în conformitate cu regula I/2 punctul 7 din Convenția STCW. Forma atestatului este cea prezentată în secțiunea A-I/2 punctul 3 din Codul STCW.

(12) Pentru a permite navigatorilor să efectueze serviciul la bordul navelor aflate sub pavilionul român, ANR acceptă certificatele medicale eliberate sub autoritatea unui alt stat membru al Uniunii Europene în conformitate cu art. 12.”

13. La articolul 20 alineatul (4), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) înaintează Comisiei Europene o cerere de recunoaștere a respectivului stat terț, motivând această cerere, însoțită de o analiză preliminară a respectării de către țara terță a cerințelor Convenției STCW, efectuată prin colectarea informațiilor prevăzute la anexa nr. 6 la prezentul ordin. În analiza preliminară respectivă ANR furnizează, în sprijinul cererii sale, informații suplimentare privind motivele recunoașterii țării terțe;”

14. La articolul 20 alineatul (4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) ANR poate accepta recunoașterea unilaterală a documentelor emise de autoritatea competentă din respectivul stat terț, recunoaștere valabilă până când Comisia Europeană va comunica decizia sa; în cazul unei astfel de recunoașteri unilaterale, ANR comunică Comisiei numărul de atestate care confirmă recunoașterea, eliberate în legătură cu certificatele de competență și cu certificatele de aptitudini menționate la alin. (1) de țara terță, până la adoptarea actului de punere în aplicare privind recunoașterea țării terțe respective;”

15. La articolul 20 alineatul (4), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) ANR poate decide, în ceea ce privește navele aflate sub pavilion român, să ateste documentele emise de state terțe recunoscute de către Comisia Europeană, ținându-se cont de dispozițiile anexei nr. 6 la prezentul ordin.”

16. La articolul 20, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) Sub rezerva criteriilor definite în anexa nr. 6 la prezentul ordin, în cazul în care ANR consideră că un stat terț recunoscut nu se mai conformează cerințelor Convenției STCW, aceasta informează imediat Comisia Europeană, prezentând motive întemeiate.”

17. La articolul 20, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alineatul (13), cu următorul cuprins:

„(13) Fără a aduce atingere alin. (11), ANR nu impune restricții suplimentare privind capacitățile, funcțiile și nivelurile de competență sau de aptitudini în ceea ce privește voiajele costiere, astfel cum sunt menționate la alin. (8).”

18. La articolul 25, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — (1) ANR comunică anual Comisiei Europene informațiile enumerate în anexa nr. 5. Asemenea informații nu pot fi utilizate în scopuri administrative, juridice sau de verificare și sunt exclusiv pentru uzul statelor membre și al Comisiei Europene în procesul de elaborare a politicilor și în scopuri statistice. ANR poate furniza, pe bază voluntară, informații privind certificatele de aptitudini eliberate personalului ne brevetat în conformitate cu capitolele II, III și VII din anexa la Convenția STCW, cum ar fi informațiile menționate în anexa nr. 5 la prezentul ordin.”

19. După articolul 28² se introduce un nou articol, articolul 28³, cu următorul cuprins:

„Art. 28³. — ANR se asigură că atestatele de recunoaștere sunt emise în termen de 30 de zile. ANR se asigură, de asemenea, că personalul navigant are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva oricărui refuz de atestare sau de acceptare a unui certificat valabil sau împotriva absenței unui răspuns, în conformitate cu legislația și procedurile naționale, și că navigatorii beneficiază de consiliere și asistență adecvate cu privire la astfel de căi de atac, în conformitate cu legislația și procedurile naționale stabilite.”

20. Articolul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 30. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii comunică Comisiei Europene textul prezentului ordin, precum și textele principalelor dispoziții de drept intern adoptate în domeniul reglementat de Directiva 2008/106/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind nivelul minim de formare a navigatorilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2012/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 noiembrie 2012 de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de formare a navigatorilor, precum și prin Directiva (UE) 2019/1159 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de formare a navigatorilor și de abrogare a Directivei 2005/45/CE privind recunoașterea reciprocă a brevetelor navigatorilor eliberate de statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 188 din 12 iulie 2019.”

21. Articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — Anexele nr. 1—6 fac parte integrantă din prezentul ordin.”

22. Mențiunea privind transpunerea normelor Uniunii Europene se modifică și va avea următorul cuprins:

„Prezentul ordin transpune Directiva 2008/106/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind nivelul minim de formare a navigatorilor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 323 din 3 decembrie 2008, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2012/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 noiembrie 2012 de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de formare a navigatorilor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 343 din 14 decembrie 2012, precum și prin Directiva (UE) 2019/1159 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de

formare a navigatorilor și de abrogare a Directivei 2005/45/CE privind recunoașterea reciprocă a brevetelor navigatorilor eliberate de statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 188 din 12 iulie 2019.”

23. La anexa nr. 1 capitolul V regula V/3, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. Comandanții, ofițerii și membrii personalului nebrevetat și ai altor categorii de personal responsabili cu sarcini specifice legate de siguranță asociate cu măsurile de precauție privind utilizarea sau ca răspuns în caz de urgență în ceea ce privește combustibilul și care execută serviciul la bordul navelor care fac obiectul Codului IGF trebuie să dețină un atestat emis în baza certificatului de absolvire a unui curs de pregătire de bază pentru serviciul pe navele care fac obiectul Codului IGF.”

24. La anexa nr. 1 capitolul V regula V/3, după punctul 1 se introduc două noi puncte, punctele 11 și 12, cu următorul cuprins:

„11. Înainte de a li se repartiza sarcini la bordul unei nave care face obiectul Codului IGF, navigatorii trebuie să fi încheiat cursul de formare prevăzut la pct. 2—8 de mai jos, în conformitate cu capacitățile, sarcinile și responsabilitățile acestora.

12. Înainte de a li se repartiza sarcini la bordul navei, toți navigatorii care servesc la bordul unei nave care face obiectul Codului IGF beneficiază de un curs de familiarizare adecvat specific navei și echipamentelor, astfel cum se specifică la art. 15 alin. (1) lit. d) din ordin.”

25. La anexa nr. 1 capitolul V regula V/4, după punctul 4.3 se introduce un nou punct, punctul 5, cu următorul cuprins:

„5. ANR atestă certificatele de absolvire emise personalului navigator maritim calificat în conformitate cu pct. 2 și 4, după caz.”

26. La anexa nr. 2, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. Certificate de capacitate compartiment punte

Certificat de capacitate	Funcția echivalentă STCW Capacity	Limitare zonă	Limitare tonaj brut	Regula STCW	Regula Anexa nr. 1 la ordin
Timonier maritim Maritime helmsman	Rating forming part of a navigational watch	nelimitat	nelimitat	II/4	II/4
Șef timonier maritim Able seafarer deck	Able seafarer deck	nelimitat	nelimitat	II/5	II/5
Marinar Ordinary seaman	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Șef de echipaj maritim Maritime boatswain	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Conducător de șalupă maritimă First maritime boat driver	—	Radă și perimetrul portuar	nelimitat	—	—
Ofițer de punte maritim-portuar Maritime-port deck officer	—	Radă și perimetrul portuar	nelimitat	—	—
Căpitan maritim-portuar Maritime-port captain	—	Radă și perimetrul portuar	nelimitat	—	—
Ofițer de punte maritim aspirant Cadet maritime deck officer	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Marinar maritim-portuar Maritime-port seaman	—	Radă și perimetrul portuar	—	—	—
Timonier maritim-portuar Maritime-port helmsman	—	Radă și perimetrul portuar	—	—	—”

27. La anexa nr. 2, punctul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. Certificate de capacitate compartiment mașini

Certificat de capacitate	Funcția echivalentă STCW Capacity	Limitare zonă	Limitare putere motor propulsie (kW)	Regula STCW	Regula Anexa nr. 1 la ordin
Motorist Motorman	Rating forming part of an engineering watch	nelimitat	nelimitat	III/4	III/4
Ajutor ofițer mecanic Able seafarer engine	Able seafarer engine	nelimitat	nelimitat	III/5	III/5
Electrician Ship electrician	Electro-technical rating	nelimitat	nelimitat	III/7	III/7
Fitter Fitter	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Pompagiu Pumpman	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Ofițer mecanic maritim aspirant Cadet maritime engineer officer	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Ofițer electrician maritim aspirant Cadet maritime electrical officer	—	nelimitat	nelimitat	—	—
Ofițer mecanic maritim-portuar Maritime-port engineer	—	Radă și perimetrul portuar	nelimitat	—	—
Șef mecanic maritim-portuar Maritime-port chief engineer	—	Radă și perimetrul portuar	nelimitat	—	—
Ofițer electrician maritim-portuar Maritime-port electrical officer	—	Radă și perimetrul portuar	nelimitat	—	—
Motorist maritim-portuar Maritime-port motorman	—	Radă și perimetrul portuar	—	—	—”

28. La anexa nr. 3, titlul punctului IV se modifică și va avea următorul cuprins:

„IV. Conducător de șalupă maritimă/Certificate de capacitate maritim-portuare, compartimente punte/mașină/electric”.

29. La anexa nr. 3, punctul VI se modifică și va avea următorul cuprins:

„VI. Personal auxiliar (fără certificate)

Nr. crt.	Denumire curs	Referința Cod STCW	Termen de reconfirmare
1.	Program de pregătire de bază pentru siguranța maritimă	A-VI/1, paragrafele 1—2	5 ani
2.	Familiarizare de securitate	A-VI/6, paragrafele 1—4	Nu”

30. La anexa nr. 4 articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Certificatul de capacitate de marinar se poate obține din oficiu de către orice candidat care îndeplinește una dintre următoarele cerințe:

2.1. este absolvent al anului I al unei forme de pregătire aprobate, printr-o instituție de învățământ universitar, sau absolvent a două semestre printr-o formă de pregătire aprobată, specializarea navigație maritimă; sau

2.2. deține un brevet valabil de timonier fluvial sau un certificat de capacitate de șef de echipaj fluvial valabil ori un certificat de capacitate de marinar fluvial valabil sau un certificat de capacitate de conducător de șalupă fluvială valabil; sau

2.3. este absolvent al școlii de maiștri militari de marină, specialitatea punte; sau

2.4. este absolvent al unui curs aprobat de formare profesională în meseria de marinar.”

31. La anexa nr. 4, articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 9

Căpitan maritim-portuar

(1) Certificatul de capacitate de căpitan maritim-portuar se poate obține prin examen de către orice candidat care îndeplinește următoarele cerințe:

1.1. deține un brevet de ofițer punte valabil și are un stagiul de îmbarcare aprobat pe funcție de 12 luni în ultimii 5 ani la bordul navelor maritime; sau

1.2. deține un certificat de capacitate de ofițer punte maritim-portuar valabil și are un stagiul de îmbarcare aprobat pe funcție de 24 de luni; și

1.2.1. a absolvit o formă de pregătire aprobată, specializarea navigație maritimă; sau

1.3. deține un certificat de capacitate de ofițer punte maritim-portuar valabil și are un stagiul de îmbarcare aprobat pe funcție de 24 de luni și a absolvit un curs aprobat; sau

1.4. deține un brevet de căpitan fluvial categoria B valabil.

(2) Certificatul de capacitate de căpitan maritim-portuar se poate obține din oficiu de către orice candidat care îndeplinește următoarele cerințe:

2.1. deține un brevet de comandant pe nave maritime cu tonajul brut de 3.000 sau mai mare sau comandant pe nave maritime cu tonajul brut cuprins între 500 și 3.000 sau un brevet de ofițer punte secund; sau

2.2. deține un brevet de căpitan fluvial categoria A valabil și are un stagiul de îmbarcare aprobat pe funcție de 12 luni în ultimii 5 ani.”

32. La anexa nr. 4 articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Certificatul de capacitate de șef mecanic maritim-portuar se poate obține prin examen de către orice candidat care îndeplinește următoarele cerințe:

1.1. deține un certificat de capacitate de ofițer mecanic maritim-portuar valabil și are un stagiul de îmbarcare aprobat pe funcție de 24 de luni și a absolvit un curs aprobat; sau

1.2. deține un certificat de capacitate de ofițer mecanic maritim-portuar valabil și are un stagiu de îmbarcare aprobat pe funcție de 24 de luni și a absolvit o formă de pregătire aprobată, specializarea electromecanică navală; sau

1.3. deține brevetul de mecanic fluvial valabil.”

33. La anexa nr. 4, după articolul 11 se introduc trei noi articole, articolele 12—14, cu următorul cuprins:

„ARTICOLUL 12

Marinar maritim-portuar

(1) Fiecare candidat pentru obținerea certificatului de capacitate de marinar maritim-portuar trebuie să aibă vârsta minimă de 16 ani.

(2) Certificatul de capacitate de marinar maritim-portuar se poate obține din oficiu de către orice candidat care îndeplinește una dintre următoarele cerințe:

2.1. este absolvent al anului I al unei forme de pregătire aprobate, printr-o instituție de învățământ universitar, sau absolvent a două semestre printr-o formă de pregătire aprobată, specializarea navigație maritimă; sau

2.2. deține un brevet valabil de timonier fluvial sau un certificat de capacitate de șef de echipaj fluvial valabil ori un certificat de capacitate de marinar fluvial valabil sau un certificat de capacitate de conducător de șalupă fluvială valabil; sau

2.3. este absolvent al unui curs aprobat de formare profesională în meseria de marinar.

ARTICOLUL 13

Motorist maritim-portuar

Fiecare candidat pentru obținerea certificatului de capacitate de motorist maritim-portuar trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

1. are vârsta minimă de 16 ani; și

2. a absolvit un curs aprobat pentru atingerea nivelului minim de cunoștințe, a gradului de înțelegere și a deprinderilor practice necesare dobândirii competențelor prevăzute în coloana 1 a tabelelor corespunzătoare din secțiunea A-III/4 a Codului STCW; sau

3. este absolvent al anului II al unei forme de pregătire aprobată, printr-o instituție de învățământ universitar de marină, sau absolvent a 3 semestre al unei forme de pregătire.

ARTICOLUL 14

Timonier maritim-portuar

Fiecare candidat pentru obținerea certificatului de capacitate de timonier maritim-portuar trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

1. are vârsta minimă de 16 ani; și

2. are un stagiu de îmbarcare aprobat pe o funcție în compartimentul punte care include activități de pregătire de minimum 12 luni în ultimii 5 ani pe nave maritim-portuare; sau

3. este absolvent al anului II al unei forme de pregătire aprobată, printr-o instituție universitară de învățământ de marină, sau absolvent a 3 semestre printr-o formă de pregătire aprobată și are un stagiu de îmbarcare de minimum 3 luni la bordul navelor maritime-portuare; sau

4. a absolvit un curs aprobat de formare profesională care să includă o perioadă de stagiu aprobat de îmbarcare la bordul navelor maritime de cel puțin 3 luni; și

5. atestă prin examen competențele corespunzătoare.”

34. După anexa nr. 5 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 6, cu următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 6

Criterii pentru recunoașterea țărilor terțe care au eliberat un certificat sau sub a căror autoritate a fost eliberat un certificat

1. Recunoașterea țărilor terțe care au eliberat un certificat sau sub a căror autoritate a fost eliberat un certificat se validează numai în cazul în care țara terță în cauză este parte la Convenția STCW.

2. Recunoașterea țărilor terțe care au eliberat un certificat sau sub a căror autoritate a fost eliberat un certificat se aprobă numai în cazul în care țara terță în cauză a fost identificată de Comitetul pentru siguranță maritimă ca țară care a demonstrat că a pus pe deplin și integral în aplicare dispozițiile Convenției STCW.

3. Recunoașterea țărilor terțe care au eliberat un certificat sau sub a căror autoritate a fost eliberat un certificat se face numai după ce Comisia Europeană, asistată de Agenția Europeană pentru Siguranță Maritimă și cu posibila participarea a oricărui alt stat membru implicat, a confirmat, prin intermediul unei evaluări a părții respective, care poate include inspecția instalațiilor și a procedurilor, că cerințele Convenției STCW privind standardele de competență, formare și certificare, precum și standardele de calitate sunt pe deplin respectate.

4. Recunoașterea țărilor terțe care au eliberat un certificat sau sub a căror autoritate a fost eliberat un certificat se aprobă numai în cazul în care între statul membru al Uniunii Europene și țara terță în cauză se stabilește un acord care se află în curs de încheiere, în conformitate cu care orice modificare semnificativă a regimului de formare și certificare, prevăzut în conformitate cu Convenția STCW, este rapid notificată.

5. ANR se asigură că navigatorii care prezintă, în vederea recunoașterii, certificate pentru funcții de conducere au cunoștințe adecvate privind legislația maritimă națională în vigoare, referitoare la funcțiile pe care sunt autorizați să le exercite.

6. În cazul în care ANR dorește să completeze evaluarea conformității unei țări terțe prin evaluarea anumitor unități de formare maritimă trebuie să procedeze în conformitate cu dispozițiile secțiunii A-I/6 din Codul STCW.”

Art. II. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

★

Prezentul ordin transpune Directiva (UE) 2019/1.159 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de modificare a Directivei 2008/106/CE privind nivelul minim de formare a navigatorilor și de abrogare a Directivei 2005/45/CE privind recunoașterea reciprocă a brevetelor navigatorilor eliberate de statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 188 din 12 iulie 2019.

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii, interimar,
Ionel Scrioșteanu,
secretar de stat

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind modificarea și completarea anexei
la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.674/2020
pentru aprobarea prețurilor maximale
ale medicamentelor de uz uman valabile în România
care pot fi utilizate/comercializate exclusiv de
farmaciile comunitare/oficinele locale de distribuție/
farmaciile cu circuit închis și drogheriile care nu se află
în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate
și/sau direcțiile de sănătate publică județene și
a municipiului București sau/și cu Ministerul Sănătății,
cuprinse în Catalogul public**

Văzând Referatul de aprobare nr. AR 453/2021 al Direcției politica medicamentului, a dispozitivelor și tehnologiilor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.674/2020 pentru aprobarea prețurilor maximale ale medicamentelor de uz uman valabile în România care pot fi utilizate/comercializate exclusiv de farmaciile comunitare/oficinele locale de distribuție/farmaciile cu circuit închis și drogheriile care nu se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sau/și cu Ministerul Sănătății, cuprinse în Catalogul public, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 și 895 bis din 1 octombrie 2020, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Vass Levente,
secretar de stat

București, 9 decembrie 2021.

Nr. 2.653.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1174 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 74

din 18 octombrie 2021

Dosar nr. 2.007/1/2021

Denisa-Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Maria Andrieș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Mariș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adina-Georgeta Ponea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit potrivit dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 36 alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul ICCJ*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Denisa-Angelica Stănișor, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă magistratul-asistent Bogdan Georgescu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul ICCJ.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.008/97/2018.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând următoarele: la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor asupra chestiunii de drept, care a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; la dosar nu au fost înregistrate puncte de vedere formulate de părți privind chestiunea de drept supusă judecării.

6. Președintele completului constată că nu sunt invocate chestiuni prealabile, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 26 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.008/97/2018, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Cum se interpretează și se aplică prevederile art. 76 alin. (2) lit. k) și art. 76 alin. (4) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care dispun că indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada detașării în străinătate în interesul serviciului, nu constituie venit impozabil în limita plafonului stabilit, în cazul indemnizațiilor specifice detașării care sunt considerate parte a salariului minim, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 344/2006 privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale?”

II. Expunerea succintă a procesului

A. Cererea de chemare în judecată

8. Reclamanta A. SRL a fost supusă unei inspecții fiscale, rezultatele acesteia fiind consemnate în Raportul de inspecție fiscală din 2017, prin care s-au reținut următoarele: (i) în perioada 1.07.2015—31.03.2017, societatea a detașat în Germania un număr de 8 salariați, angajați cu contract individual de muncă; (ii) potrivit documentelor puse la dispoziție de societate, organele de inspecție fiscală au constatat că veniturile brute realizate de personalul detașat se constituie din valoarea salariului de încadrare stabilit prin contractele individuale de muncă încheiate între salariați și societatea reclamantă, completat cu alte sporuri și indemnizații specifice detașării, valoarea acestora întregind salariul minim definit de legislația și practica națională a statului în care aceștia au fost detașați, respectiv 8,5 euro brut/oră; (iii) sumele reprezentând diferența dintre salariul minim brut din statul membru al Uniunii Europene și veniturile brute realizate în România sunt înregistrate în contabilitate ca diurne.

9. Prin Decizia de impunere din 2017, organul fiscal a stabilit contribuții suplimentare, raportat la baza impozabilă stabilită suplimentar, reprezentând diferența dintre salariul minim brut din statul membru al Uniunii Europene și veniturile brute realizate de salariați în România.

10. Prin Decizia din 2018, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara (*DGRFP Timișoara*) a respins, ca neîntemeiată, contestația formulată de societatea A. SRL împotriva Deciziei de impunere din 2017 și împotriva Deciziei

din 2018 emise de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Hunedoara (AJFP Hunedoara) referitoare la obligațiile de plată accesorii, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere.

11. Împotriva actelor administrativ-fiscale menționate, reclamanta A. SRL a formulat acțiune în anulare, arătând, în esență, că există trei acte normative care reglementează diurna și dreptul salariaților la diurnă, **respectiv art. 5 alin. (1) lit. A.a) din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995** privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 518/1995*), art. 44 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul muncii*), și art. 55 alin. (1) din Legea nr. 571/2003*) privind Codul fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul fiscal din 2003*), aplicabil raportului juridic de drept fiscal ce formează obiectul litigiului, conform cărora indemnizația de deplasare este supusă regulilor de impunere proprii veniturilor din salarii pentru partea care depășește limita de 2,5 ori nivelul legal stabilit. Reclamanta susține că a respectat prevederile menționate în ceea ce privește modul de calcul al obligațiilor fiscale aferente veniturilor plătite angajaților detașați în străinătate.

B. Apărările formulate de pârâte

12. Prin întâmpinare, pârâta AJFP Hunedoara, în nume propriu și pentru DGRFP Timișoara, a arătat că sumele reprezentând diferența dintre salariul minim brut din statul membru al Uniunii Europene și veniturile brute realizate de salariați în România sunt înregistrate în contabilitate ca diurne, însă sumele plătite salariaților detașați nu pot avea o natură juridică și fiscală în Germania și o altă natură juridică în România. Aferent veniturilor realizate de salariații detașați pentru munca prestată în Germania, respectiv diferența dintre salariul minim brut din statul membru al Uniunii Europene și veniturile brute realizate de salariați în România (în perioada detașării), societatea nu a calculat, nu a înregistrat în contabilitate și nu a declarat la organul fiscal teritorial impozit pe salarii și contribuții aferente salariilor.

13. Pentru perioada în care salariații reclamantei s-au deplasat în Germania, respectiv începând cu luna iulie 2015, sunt aplicabile prevederile Legii nr. 344/2006**) privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 344/2006*). Astfel, salariatul unui angajator stabilit pe teritoriul României, care în mod normal lucrează în România, dar care este trimis să lucreze pentru o perioadă de timp limitată pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, în baza unui raport de muncă existent între el și angajatorul român, beneficiază de dreptul la acordarea unui salariu minim, la nivelul celui definit de legislația și/sau practica statului în care este trimis să lucreze, de plata orelor suplimentare, precum și de acordarea unei indemnizații de detașare, ca parte a salariului minim, în măsura în care această indemnizație nu este destinată acoperirii cheltuielilor de transport, cazare și masă.

14. Deși Codul muncii este actul normativ care reglementează cu caracter general dreptul salariaților la diurnă, în materia acordării de indemnizații bănești salariaților detașați de pe teritoriul României pe teritoriul altor state membre ale Uniunii Europene prioritare sunt aplicabile prevederile Directivei 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (*Directiva 96/71/CE*), precum și cele ale Legii nr. 344/2006. Indemnizația de detașare definită de Legea nr. 344/2006 nu include și cheltuielile cu cazarea, masa și transportul, acestea intrând în categoria cheltuielilor generate de detașare.

15. În condițiile în care societatea suportă contravaloarea cheltuielilor cu transportul și cazarea angajaților deplasați în Germania, sumele de bani acordate angajaților cu titlu de diurnă reprezintă de fapt indemnizații de detașare, conform Legii nr. 344/2006.

C. Hotărârea primei instanțe

16. Prin Sentința civilă nr. 526/CA/2020, Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamanta A. SRL, în contradictoriu cu pârâtele DGRFP Timișoara și AJFP Hunedoara, reținând, în esență, următoarele: (i) având în vedere dispozițiile art. 3 alin. (7) paragraful 2 din Directiva 96/71/CE, ale art. 9 din Legea nr. 344/2006 și ale art. 11 din Legea nr. 16/2017 privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 16/2017*), întrucât cheltuielile de transport și cazare au fost asigurate în mod distinct de angajator, sumele acordate de societatea reclamantă cu titlu de diurnă sunt parte a salariului minim și, pe cale de consecință, intră în baza de calcul al contribuțiilor datorate de angajator; (ii) întrucât sumele acordate cu titlu de indemnizație sau de diurnă devin parte a salariului minim și sunt supuse reglementărilor referitoare la impunerea veniturilor din salarii, ele își pierd caracterul de venit asimilat salariului, neimpozabil potrivit art. 76 alin. (4) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (*Codul fiscal din 2015*), iar, alături de salariul achitat potrivit prevederilor contractului individual de muncă, devin parte a salariului minim la care face referire art. 3 alin. (1) din Directiva 96/71/CE.

D. Recursul declarat împotriva hotărârii primei instanțe

17. Reclamanta A. SRL a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, arătând următoarele: (i) a respectat limitele prevăzute de art. 76 alin. (2) lit. k) pct. (i) și (ii) din Codul fiscal din 2015, astfel că diurnele acordate salariaților deplasați în Germania trebuie să fie tratate ca „indemnizații de deplasare — diurnă”, iar nu ca „orice alte sume sau avantaje în bani ori în natură”, în sensul art. 76 alin. (2) lit. s) din Codul fiscal din 2015, așa cum au fost calificate prin raportul de inspecție fiscală; (ii) diurna, în limita prevăzută de lege, nu se încadrează în ipoteza altor venituri asimilate salariilor, enumerate în cuprinsul pct. 12 din cap. III — „Venituri din salarii și asimilate salariilor”, secțiunea 1 — „Definierea veniturilor din salarii și asimilate salariilor” al titlului IV din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, cu modificările și completările ulterioare.

18. Intimatele-pârâte DGRFP Timișoara și AJFP Hunedoara au formulat întâmpinare, prin care au arătat că simplul fapt că indemnizația acordată angajaților deplasați în străinătate s-a încadrat în limita stabilită prin Hotărârea Guvernului nr. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, cu modificările și completările ulterioare, nu presupune că indemnizația are natura juridică a unei diurne în sensul hotărârii Guvernului, ci este un venit de natură salarială.

III. Prevederile normative supuse interpretării

19. Dispozițiile legale ce formează obiectul sesizării sunt următoarele:

— **art. 76 alin. (2) lit. k) și alin. (4) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:**

„Art. 76. — Definierea veniturilor din salarii și asimilate salariilor [...]

(2) Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor: [...]

*) Legea nr. 571/2003 a fost abrogată prin Legea nr. 227/2015.

**) Legea nr. 344/2006 a fost abrogată prin Legea nr. 16/2017.

k) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, pentru partea care depășește plafonul neimpozabil stabilit astfel:

(i) în țară, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizație, prin hotărâre a Guvernului pentru personalul autorităților și instituțiilor publice;

(ii) străinătate, 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar; [...]

(4) Următoarele venituri nu sunt impozabile, în înțelesul impozitului pe venit: [...]

h) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada delegării/detașării, după caz, în altă localitate, în țară și în străinătate, în interesul serviciului, în limita plafonului neimpozabil stabilit la alin. (2) lit. k), precum și cele primite pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare.”;

— **art. 9 din Legea nr. 344/2006 privind detașarea salariaților în cadrul prestării pe servicii transnaționale, cu modificările și completările ulterioare**, care a fost abrogată prin Legea nr. 16/2017 privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 21 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare):

„Art. 9. — Indemnizațiile specifice detașării sunt considerate parte a salariului minim, în măsura în care nu sunt acordate salariatului pentru acoperirea cheltuielilor generate de detașare, precum cele de transport, cazare și masă.”

20. Alte dispoziții relevante cu privire la chestiunea de drept:

— **art. 5 alin. (1) lit. A din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, cu modificările și completările ulterioare:**

„Art. 5. — (1) Personalului trimis în străinătate în condițiile prezentei hotărâri i se acordă:

A. În străinătate, o indemnizație zilnică în valută primită pe perioada delegării și detașării în străinătate, denumită în continuare indemnizație de deplasare, compusă din:

a) o sumă zilnică, denumită în continuare diurnă, în vederea acoperirii cheltuielilor de hrană, a celor mărunte uzuale, precum și a costului transportului în interiorul localității în care își desfășoară activitatea;

b) o sumă zilnică, denumită în continuare indemnizație de cazare, în limita căreia personalul trebuie să își acopere cheltuielile de cazare. Prin cheltuieli de cazare se înțelege, pe lângă tarifele sau chiria plătite, și eventualele taxe obligatorii pe plan local, precum și costul micului dejun, atunci când acesta este inclus în tarif.”;

— **art. 43—46 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare:**

„Art. 43. — Delegarea reprezintă exercitarea temporară, din dispoziția angajatorului, de către salariat, a unor lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului său de muncă.

Art. 44. — (1) Delegarea poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice în 12 luni și se poate prelunge pentru perioade succesive de maximum 60 de zile calendaristice, numai cu acordul salariatului. Refuzul salariatului de prelungire a delegării nu poate constitui motiv pentru sancționarea disciplinară a acestuia.

(2) Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Art. 45. — Detașarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepțional, prin detașare se poate modifica și felul muncii, dar numai cu consimțământul scris al salariatului.

Art. 46. — (1) Detașarea poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult un an.

(2) În mod excepțional, perioada detașării poate fi prelungită pentru motive obiective ce impun prezența salariatului la angajatorul la care s-a dispus detașarea, cu acordul ambelor părți, din 6 în 6 luni.

(3) Salariatul poate refuza detașarea dispusă de angajatorul său numai în mod excepțional și pentru motive personale temeinice.

(4) Salariatul detașat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de detașare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.”;

— **art. 3 alin. (1) lit. b), c) și e) și art. 7 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 344/2006:**

„Art. 3. — (1) În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]

b) salariat detașat de pe teritoriul României — salariatul unui angajator stabilit pe teritoriul României, care în mod normal lucrează în România, dar care este trimis să lucreze pentru o perioadă de timp limitată pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau pe teritoriul Confederației Elvețiene, atunci când angajatorul ia una dintre măsurile prevăzute la art. 4 alin. (2);

c) salariu minim — salariul minim aplicabil pe teritoriul României pentru salariatul detașat pe teritoriul României, respectiv salariul minim aplicabil pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau pe teritoriul Confederației Elvețiene, pentru salariatul detașat de pe teritoriul României; [...]

e) indemnizație specifică detașării — indemnizația acordată în vederea compensării inconvenientelor cauzate de detașare. [...]

Art. 7. — (1) Salariații detașați de pe teritoriul României în cadrul prestării de servicii transnaționale beneficiază, indiferent de legea aplicabilă raportului de muncă, de condițiile de muncă stabilite prin acte cu putere de lege, acte administrative prin convenții colective sau sentințe arbitrale de generală aplicare valabile în statul membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau în Confederația Elvețiană, pe al cărui teritoriu sunt prestate serviciile, cu privire la: [...]

c) salariul minim, inclusiv compensarea sau plata muncii suplimentare; [...]

(2) În sensul prevederilor prezentei legi, noțiunea de «salariu minim» prevăzută la alin. (1) lit. c) este definită de legislația și/sau practica statului membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau Confederației Elvețiene, pe al cărui/cărei teritoriu este detașat salariatul.”;

— **art. 8 din Legea nr. 16/2017 privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale, cu modificările și completările ulterioare:**

„Art. 8. — Salariații detașați de pe teritoriul României în cadrul prestării de servicii transnaționale beneficiază, indiferent de legea aplicabilă raportului de muncă, de condițiile de muncă stabilite prin acte cu putere de lege, acte administrative, prin convenții colective sau sentințe arbitrale de generală aplicare, valabile în statul membru, altul decât România, sau în Confederația Elvețiană, pe teritoriul căruia/căreia sunt prestate serviciile, cu privire la:

a) durata maximă a timpului de muncă și durata minimă a repausului periodic;

b) durata minimă a concediilor anuale plătite;

c) remunerația aplicabilă pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, altul decât România, sau pe teritoriul Confederației Elvețiene, inclusiv plata orelor suplimentare, cu excepția contribuțiilor prevăzute de Legea nr. 1/2020;

d) condițiile pentru punerea la dispoziție a salariaților, în special de către agenții de muncă temporară;

e) sănătatea, securitatea și igiena în muncă;

f) măsurile de protecție aplicabile condițiilor de muncă pentru femeile însărcinate sau pentru cele care au născut recent, precum și pentru copii și tineri;

g) egalitatea de tratament dintre bărbați și femei, precum și alte dispoziții în materie de nediscriminare;

h) condițiile privind cazarea salariaților atunci când sunt oferite de angajator salariaților trimiși să exercite temporar lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu la un alt loc de muncă decât locul lor de muncă obișnuit;

i) indemnizațiile sau rambursarea cheltuielilor de transport, cazare și masă pentru salariații obligați din rațiuni profesionale să călătorească către și de la locul lor de muncă obișnuit în statul membru pe teritoriul căruia sunt detașați sau în cazul în care aceștia sunt trimiși temporar de angajatorul lor de la locul lor de muncă obișnuit la un alt loc de muncă, în conformitate cu legislația sau contractul colectiv de muncă cu aplicabilitate generală din statul gazdă.”;

— **art. 2 alin. (1), art. 3 alin. (1) și alin. (7) paragraful 2 din Directiva nr. 96/71/CE din 1996 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii:**

„Articolul 2 — Definiție

(1) În sensul prezentei directive, prin lucrător detașat se înțelege un lucrător care, pe o perioadă limitată, își desfășoară munca pe teritoriul unui stat membru diferit de cel în care lucrează în mod normal. [...]

Articolul 3 — Condiții de muncă și de încadrare în muncă

(1) Statele membre asigură că, indiferent de legea aplicabilă raporturilor de muncă, întreprinderile menționate la articolul 1 alineatul (1) garantează lucrătorilor detașați pe teritoriul lor condiții de muncă și de încadrare în muncă cu privire la următoarele aspecte stabilite în statul membru pe teritoriul căruia sunt executate lucrările:

— prin acte cu putere de lege și acte administrative și/sau

— prin convenții colective sau sentințe arbitrale de generală aplicare în sensul alineatului (8), în măsura în care acestea se referă la activitățile menționate în anexă: (a) perioadele maxime de lucru și perioadele minime de odihnă; (b) durata minimă a concediilor anuale plătite; (c) salariul minim, inclusiv plata orelor suplimentare; prezenta literă nu se aplică sistemelor complementare de pensii; (d) condițiile de punere la dispoziție a lucrătorilor, în special de către întreprinderile cu încadrare în muncă temporară; (e) securitatea, sănătatea și igiena la locul de muncă; (f) măsurile de protecție aplicabile condițiilor de muncă și de încadrare în muncă a femeilor însărcinate sau care au născut de curând, a copiilor și a tinerilor; (g) egalitatea de tratament între bărbați și femei, precum și alte dispoziții în materie de nediscriminare.

În sensul prezentei directive, noțiunea de salariu minim, menționată la alineatul (1) litera (c), este definită de legislația și practica națională a statului membru pe teritoriul căruia este detașat lucrătorul.

[...]

(7) Alineatele (1)–(6) nu aduc atingere aplicării unor condiții de muncă și de încadrare în muncă mai favorabile pentru lucrători.

Alocațiile specifice detașării sunt considerate parte a salariului minim, în măsura în care nu sunt vărsate cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare, cum ar fi cheltuielile de transport, cazare și masă.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

21. Recurenta-reclamantă și intimatele-pârâte au argumentat îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept în discuție.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

22. La formularea punctului de vedere, instanța de trimitere a făcut referire la jurisprudența Curții de Apel Alba Iulia (Decizia nr. 289 din 10 martie 2021), a Curții de Apel Brașov (Decizia nr. 226 din 6 aprilie 2021) și a Curții de Apel Târgu Mureș (Decizia nr. 447 din 4 august 2020), arătând că împrejurarea că indemnizația specifică detașării este considerată parte a salariului minim are relevanță numai din perspectiva respectării normelor de dreptul muncii și a securității sociale față de salariații detașați, în timp ce consecințele fiscale sunt determinate de prevederile art. 76 alin. (2) lit. k) și alin. (4) lit. h) din Codul fiscal din 2015.

23. Din interpretarea normelor fiscale interne rezultă, din punct de vedere fiscal, următoarele: (i) reprezintă venit asimilat salariilor și supus impozitului pe venit indemnizația de detașare în străinătate pentru partea care depășește plafonul neimpozabil de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar (Hotărârea Guvernului nr. 518/1995); (ii) nu reprezintă venit asimilat salariilor și neimpozabil din perspectiva impozitului pe venit indemnizația de detașare în străinătate pentru partea care nu depășește plafonul neimpozabil de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar împreună cu cele primite pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare; (iii) reprezintă venit asimilat salariilor și supus impozitului pe venit orice alte sume încasate ca urmare a unei relații contractuale de muncă, în baza unui act de detașare, sume care prin conținutul lor concret nu pot fi încadrate în cheltuieli de detașare (indemnizație, cheltuieli de transport și cazare).

24. Normele naționale care lămuresc conținutul noțiunii de detașare transnațională, respectiv de indemnizație de detașare/diurnă sunt prevederile Legii nr. 344/2006, act care a transpus în dreptul intern Directiva 96/71/CE.

25. Reprezintă detașare transnațională de pe teritoriul României detașarea unui salariat de pe teritoriul României în numele întreprinderii și sub coordonarea acesteia, în cadrul unui contract încheiat între întreprinderea care face detașarea și beneficiarul prestării de servicii care își desfășoară activitatea pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, dacă există un raport de muncă, pe perioada detașării, între salariat și întreprinderea care face detașarea.

26. Salariul minim pentru salariatul detașat de pe teritoriul României reprezintă salariul minim din statul membru al Uniunii Europene pe teritoriul căruia este detașat salariatul, astfel cum este definit de legislația și/ori practica statului membru [art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 344/2006, art. 3 alin. (1) din Directiva 96/71/CE].

27. Cheltuielile generate de detașare reprezintă orice cheltuieli cu transportul, cazarea și masa, efectuate în scopul detașării [art. 3 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 344/2006, art. 2 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 16/2017], în timp ce indemnizația specifică detașării este definită ca indemnizația acordată în vederea compensării inconvenientelor cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea salariatului de mediul său obișnuit [art. 3 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 344/2006, art. 2 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 16/2017].

28. Directiva 96/71/CE nu cuprinde mențiuni explicite cu privire la aceste tipuri de cheltuieli, însă determină raportul care trebuie să existe între salariul minim și aceste tipuri de cheltuieli, statuând în art. 3 alin. (7) că indemnizațiile specifice detașării sunt considerate parte a salariului minim, în măsura în care nu sunt acordate salariatului pentru acoperirea cheltuielilor generate de detașare, precum cele de transport, cazare și masă.

29. Împrejurarea că indemnizația specifică detașării face parte din venitul minim al lucrătorilor locali din statul unde s-a realizat detașarea lucrătorului nu presupune calificarea regimului fiscal național al acestor venituri ca fiind asimilate salariilor, fiind supus impozitului pe venit.

30. Directiva 96/71/CE nu stabilește tratamentul fiscal, ci doar tratamentul juridic aplicabil din perspectiva dreptului muncii.

31. Ca atare, ceea ce prezintă relevanță este că legislația Uniunii Europene nu impune asimilarea regimului fiscal dintr-un stat membru cu regimul fiscal din statul de origine.

32. Mai mult, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), în cauzele vizând Directiva 96/71/CE, a arătat că legiuitorul european nu a armonizat normele de protecție a salariaților detașați transfrontalier, fiecare stat fiind liber să stabilească conținutul acestor norme, așa cum s-a reținut în Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 7 noiembrie 2013, pronunțată în cauza C-522/12 (paragrafele 33—37). În baza interpretării oferite de CJUE, Directiva 96/71/CE nu permite armonizarea reglementărilor naționale de protecție a salariaților în cazul detașării într-un alt stat și cu atât mai puțin a regimului fiscal al sumelor reprezentând indemnizații specifice detașării (indemnizații pe detașare/delegare).

33. Astfel, deși indemnizația de detașare face parte din salariul minim din perspectiva directivei, din punct de vedere fiscal, nu înseamnă că aceste venituri sunt impozabile, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: (i) se situează sub plafonul de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru diurnă prin hotărâre a Guvernului pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar; (ii) respectă scopul pentru care au fost instituite de legiuitor, și anume compensarea inconvenientelor cauzate de detașare care constau în îndepărtarea salariatului de mediul său obișnuit.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale

A. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

34. În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate decizii (Decizia nr. 2.075 din 31 martie 2021; Decizia nr. 2.641 din 22 aprilie 2021; Decizia nr. 2.676 din 22 aprilie 2021; Decizia nr. 3.865 din 29 iunie 2021) pronunțate în spețe în care s-a constatat că societăți din România au angajat persoane pe care le-au trimis să muncească în state membre ale Uniunii Europene, fără să fi desfășurat anterior activitate în România, operațiune pe care, în mod eronat, societățile au considerat-o ca fiind detașare în sensul art. 45 din Codul muncii, deși angajații nu și-au desfășurat activitatea în România și nu a existat o schimbare temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În esență, în jurisprudența menționată s-au reținut următoarele: (i) Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 344/2006 și, în același sens, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 16/2017 fac deosebire între două categorii de cheltuieli în legătură cu detașarea: a) „cheltuieli generate de detașare”, cuprinzând orice cheltuieli cu transportul, cazarea și masa, efectuate în scopul detașării; b) „indemnizația specifică detașării”, care acoperă o sumă de bani acordată în vederea compensării inconvenientelor cauzate de detașare. (ii) Dispozițiile art. 3 alin. (7) din Directiva 97/61/CE, art. 9 din Legea nr. 344/2006 și art. 11 din Legea nr. 16/2017 nu obligă angajatorul la acordarea

cheltuielilor generate de detașare ori la indemnizația specifică detașării, însă stabilesc fără echivoc că, în situația acordării unor astfel de drepturi, indemnizația specifică detașării va intra în calculul venitului minim, în timp ce cheltuielile detașării, cum sunt cheltuielile de transport, cazare și masă, trebuie acordate suplimentar față de salariul minim. (iii) Potrivit normelor naționale și jurisprudenței CJUE, orice sumă care nu este destinată acoperirii cheltuielilor de transport, cazare și masă trebuie considerată ca reprezentând un venit salarial. (iv) Prin Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 februarie 2015, pronunțată în cauza C-396/13, CJUE a reținut că „o diurnă cum este cea în discuție în litigiul principal trebuie considerată parte a salariului minim în condiții identice cu cele la care este supusă includerea acestei diurne în salariul minim plătit lucrătorilor locali cu ocazia unei detașări a acestora în interiorul statului membru în cauză”. (v) Diurna este reglementată prin art. 5 alin. (1) lit. A din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995 și se acordă pentru activități desfășurate cu caracter temporar, în alt loc decât locul obișnuit de muncă al salariatului. (vi) Sumele plătite cu titlu de diurnă externă, care nu sunt vărsate cu titlu de transport, cazare și masă, sunt asimilate veniturilor din salarii (avantaje de natură salarială) și sunt supuse regulilor specifice impunerii veniturilor din salarii.

B. Jurisprudența celorlalte instanțe

35. Următoarele instanțe au comunicat faptul că, în raza lor teritorială de competență, nu a fost identificată jurisprudență relevantă în privința chestiunii de drept supuse dezlegării: curțile de apel București, Cluj, Craiova, Iași, Ploiești, Suceava și Timișoara.

36. În jurisprudența comunicată de curțile de apel Alba Iulia, Brașov, Constanța, Oradea, Pitești și tribunalele Vâlcea, Mureș și Vaslui s-au reținut următoarele: (i) Din interpretarea dispozițiilor art. 45 din Codul muncii, art. 2 alin. (1) din Directiva 96/71/CE și art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 344/2006 rezultă că este de esența detașării transnaționale exercitarea temporară de către salariat a activității în alt loc decât cel în care lucrează în mod normal, scopul indemnizației de detașare (diurna) fiind, conform legislației naționale [art. 3 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 344/2006] și jurisprudenței CJUE, de a asigura protecția socială a lucrătorului, compensând inconvenientele cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor de mediul lor obișnuit. (ii) Sumele acordate salariaților pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare efectuate pe perioada detașării în străinătate, precum și indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură sunt neimpozabile în limita plafonului prevăzut de art. 76 alin. (2) lit. k) pct. (i) și (ii) din Codul fiscal din 2015. Pentru partea care depășește plafonul menționat, sumele respective sunt asimilate salariilor și li se aplică regulile de impunere pentru veniturile din salarii. (iii) Sumele plătite cu titlu de diurnă externă, care nu sunt destinate acoperirii cheltuielilor de transport, cazare și masă, sunt asimilate veniturilor din salarii și sunt supuse regulilor specifice impunerii veniturilor din salarii conform art. 55 alin. (1) și alin. (2) lit. k) din Codul fiscal din 2003, până la 31 decembrie 2015, respectiv conform art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. s) din Codul fiscal din 2015, începând cu 1 ianuarie 2016. (iv) În același sens este și jurisprudența CJUE, respectiv Hotărârea Curții (Camera întâi) din 12 februarie 2015, pronunțată în cauza C-396/13, paragrafele 46—49. (v) Determinarea scopului concret al sumelor acordate salariaților care desfășoară activitate în străinătate este cel care permite determinarea regimului juridic fiscal aplicabil, nefiind relevantă denumirea sub care aceste sume sunt acordate de angajator.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

37. Prin Adresa nr. 1.295/C/3519/III-5/2021 din 9 august 2021, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent,

practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la chestiunile de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

38. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din același cod.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

39. Analizând, cu prioritate, îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că sesizarea este inadmisibilă, pentru considerentele arătate în continuare.

40. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, necesar a fi îndeplinite cumulativ: (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată; (ii) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza; (iii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; (iv) ivirea unei chestiuni de drept veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; (v) chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă; (vi) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

41. Sunt îndeplinite primele trei și a șasea dintre condițiile de admisibilitate, întrucât sesizarea a fost formulată în cadrul unui litigiu în materia contenciosului administrativ și fiscal aflat în stadiul de recurs pe rolul Curții de Apel Alba Iulia, instanță care a formulat sesizarea și care judecă litigiul în ultimă instanță, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei de drept supuse dezlegării, care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

42. În ceea ce privește a patra și a cincea condiție de admisibilitate, vizând existența unei chestiuni de drept veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite și care să aibă caracter de noutate, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-au reținut următoarele: (i) Hotărârea prealabilă are „menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept esențiale și controversate” (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragrafele 34 și 36). (ii) Situația premisă pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile o reprezintă iminența apariției unei practici judiciare neunitare, care să fie reflectată de existența unor puncte de vedere divergente la nivelul instanței de sesizare, scopul acestei proceduri fiind acela de a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecării (Decizia nr. 79 din 12 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 14 februarie 2019, paragrafele 90 și 91). (iii) În reglementarea art. 519 din Codul de procedură civilă, noțiunea de „chestiune de drept” vizează o „problemă de drept reală și veritabilă”, în sensul ca „norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară” și să fie „legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare” (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016, paragraful 37; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 46). (iv) În același sens, „chestiunea de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă,

să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența și, deci, aplicarea unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile. Chestiunea de drept trebuie să fie aptă să suscite interpretări diferite, care, fie ele doar prefigurate sau deja afirmate pe plan doctrinar, trebuie arătate în sesizare” (Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 47). (v) Sesizarea este necesar să vizeze „o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării” (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37). (vi) Cu referire la dificultatea chestiunii de drept supuse dezlegării s-a reținut că „o problemă poate să fie nouă și totuși să nu reclame intervenția curții supreme, care nu trebuie să fie considerată un serviciu public de consultanță juridică” și că „dificultatea «serioasă» a problemei de drept nu-l scutește pe judecătorul fondului de obligația sa de a judeca”, concluzionându-se că „rămâne atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative” (Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, paragraful 26; Decizia nr. 44 din 11 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iunie 2018, paragraful 56; Decizia nr. 11 din 11 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 28 mai 2019, paragraful 45; Decizia nr. 24 din 2 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 25 iunie 2020, paragraful 67). În același sens s-a afirmat că sintagma „problemă de drept” trebuie să fie raportată la prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căror „Niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă” (Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 45). (vii) „Din încheierea de sesizare a instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prealabile trebuie să rezulte dificultatea chestiunii de drept ce se cere a fi lămurită, inclusiv prin prezentarea interpretărilor diferite pe care aceasta le poate suscita și a obstacolelor care au împiedicat completul de judecată ca, în îndeplinirea obligației instanțelor judecătorești de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, să decidă asupra interpretării corecte” (Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020, paragraful 50).

43. În primul rând, cu referire la caracterul de noutate al chestiunii de drept în discuție, se observă, pe de o parte, că dispozițiile legale supuse interpretării nu reprezintă noutăți în fondul legislativ și nu reglementează inovații juridice, ci se referă la instituții juridice arhicunoscute, precum delegarea/detașarea, indemnizațiile aferente acestora și regimul fiscal aplicabil veniturilor din salarii și asimilate acestora. Sub acest aspect se observă că dispozițiile supuse interpretării au făcut obiectul analizei în practica judiciară atât la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și la nivelul curților de apel, conform celor arătate la pct. VI din prezenta decizie.

44. Astfel, rezultă că problema de drept în discuție nu prezintă un caracter de noutate, iar instanțele care au pronunțat hotărâri în interpretarea și aplicarea dispozițiilor ce formează obiectul sesizării nu s-au confruntat cu dificultăți de o manieră care să le determine să recurgă la mecanismul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

45. Totodată, în ceea ce privește caracterul real și veritabil al chestiunii de drept, se constată că instanța care a formulat sesizarea nu a expus argumente care să susțină gradul ridicat de dificultate a problemelor de drept în discuție. Dimpotrivă, se observă că, în punctul de vedere pe care l-a exprimat, prezentat la pct. V din prezenta decizie, instanța de trimitere nu numai că nu a relevat existența unor dificultăți în interpretarea și aplicarea dispozițiilor incidente, ci a expus opinia sa în privința chestiunii de drept supuse dezlegării, prezentând o argumentație consistentă fundamentată pe legislația națională și pe legislația și jurisprudența Uniunii Europene.

46. În consecință, se reține că încheierea de sesizare nu reflectă dificultatea chestiunii de drept prin raportare la existența unor interpretări diferite ori la obstacolele pe care instanța le întâmpină în interpretarea legii și aplicarea acesteia la circumstanțele de fapt și de drept ale litigiului cu care este investită, prin prisma unui eventual caracter îndoielnic, imperfect, lacunar sau neclar al dispozițiilor incidente raportului juridic dedus judecării.

47. Argumentele de la punctul anterior își găsesc suport în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, paragrafele 38 și 42), în care s-a reținut că dispozițiile art. 520 din Codul de procedură civilă impun cerința ca: *„punctul de vedere al instanței să întrevadă explicit care este pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu. De asemenea, trebuie să cuprindă o justificare a modului în care chestiunea de drept care face obiectul sesizării este susceptibilă de interpretări diferite, necesitând astfel o dezlegare de principiu. (...) Rolul completului de judecată care inițiază sesizarea este acela (...) de a evidenția argumentele care susțin caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare, demonstrând, în această manieră, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare”*.

53. Pentru toate argumentele expuse, în raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 26 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.008/97/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Cum se interpretează și se aplică prevederile art. 76 alin. (2) lit. k) și art. 76 alin. (4) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care dispun că indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură, altele decât cele acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare, primite de salariați, potrivit legii, pe perioada detașării în străinătate în interesul serviciului, nu constituie venit impozabil în limita plafonului stabilit, în cazul indemnizațiilor specifice detașării care sunt considerate parte a salariului minim, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 344/2006 privind detașarea salariaților în cadrul prestării de servicii transnaționale?”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.
Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DENISA-ANGELICA STĂNIȘOR

Magistrat-asistent,
Bogdan Georgescu

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN

privind amortizorul aferent instituțiilor de credit autorizate în România și identificate drept alte instituții de importanță sistemică (O-SII)

Având în vedere dispozițiile art. 4 alin. (1), art. 101 și ale art. 126¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 255 alin. (1)—(3), ale art. 269 alin. (1) și ale art. 275—280 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013 privind cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit, cu modificările și completările ulterioare, precum și Recomandarea Comitetului Național pentru Supravegherea Macroprudențială nr. R/8/2021 privind amortizorul de capital pentru alte instituții de importanță sistemică din România,

în temeiul dispozițiilor art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, precum și ale art. 420 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Banca Națională a României emite prezentul ordin.

Art. 1. — Instituțiile de credit autorizate în România și care au fost identificate la nivel național ca fiind „alte instituții de importanță sistemică” (O-SII), pe baza datelor raportate pentru 30 iunie 2021, sunt următoarele: Banca Transilvania — S.A., Banca Comercială Română — S.A., UniCredit Bank — S.A., BRD — Groupe Société Générale — S.A., Raiffeisen Bank — S.A., CEC Bank — S.A., Alpha Bank România — S.A., OTP Bank România — S.A., Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.

Art. 2. — Începând cu 1 ianuarie 2022, următoarele instituții de credit autorizate în România și identificate ca fiind alte instituții de importanță sistemică (O-SII) mențin, la nivel consolidat, respectiv pe baza situației consolidate întocmite în scop prudențial, în conformitate cu prevederile art. 311 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 5/2013 privind cerințe prudențiale pentru instituțiile de credit, cu modificările și completările ulterioare, un amortizor O-SII, determinat pe baza valorii totale a expunerii la risc, calculată în conformitate cu art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, astfel:

a) Banca Transilvania — S.A. menține un amortizor O-SII de 2% din valoarea totală a expunerii la risc;

b) Banca Comercială Română — S.A., UniCredit Bank — S.A. și BRD — Groupe Société Générale — S.A. mențin un amortizor O-SII de 1,5% din valoarea totală a expunerii la risc;

c) Raiffeisen Bank — S.A. menține un amortizor O-SII de 1% din valoarea totală a expunerii la risc;

d) OTP Bank România — S.A. și Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. mențin un amortizor O-SII de 0,5% din valoarea totală a expunerii la risc.

Art. 3. — Începând cu 1 ianuarie 2022, CEC Bank — S.A. și Alpha Bank România — S.A. mențin, la nivel individual, un amortizor O-SII de 0,5% din valoarea totală a expunerii la risc, calculată în conformitate cu art. 92 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Art. 4. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2022, dată la care se abrogă Ordinul Băncii Naționale a României nr. 5/2020 privind amortizorul aferent instituțiilor de credit autorizate în România și identificate drept alte instituții de importanță sistemică (O-SII), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1222 din 14 decembrie 2020.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 26 noiembrie 2021.

Nr. 7.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN
privind publicarea efectuării radierii
din Registrul general Instituției Financiare Nebancare
a Societății PHOENIX CREDIT IFN — S.A.

Având în vedere solicitarea de radiere din Registrul general Instituției Financiare Nebancare a Societății PHOENIX CREDIT IFN — S.A., formulată prin Scrisoarea nr. 95 din 1.11.2021, precum și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebankare, cu modificările și completările ulterioare, în baza art. 28 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebankare, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 35 alin. (1) și (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și ale Hotărârii Parlamentului României nr. 19/2019 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune publicarea efectuării radierii din Registrul general Instituției Financiare Nebancare, ținut de către Banca Națională a României, a Societății PHOENIX CREDIT IFN — S.A., cu sediul în Str. Fabricii de Chibrituri nr. 13—21, et. 1, Cluj-Napoca, județul Cluj, înregistrată la registrul comerțului cu nr. J12/3259/2008, cod unic de înregistrare 24267146, înscrisă în Registrul general cu nr. RG-PJR-13-110254/2.02.2009, la secțiunea k) „Activități multiple de creditare”.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 26 noiembrie 2021.
Nr. 386.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

